

Arrest

nr. 297 174 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SIMONS
Stijfselrui 48/101
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SIMONS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 1 november 2020 als niet-begeleide minderjarige, diende op 4 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen in Slovaakse op 12 december 2018, in Oostenrijk op 9 maart 2019 en in Frankrijk op 23 mei 2019, 30 juli 2020 en 19 oktober 2020 (Eurodac).

1.2. Op 25 november 2020 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 26,7 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2,5 jaar.

1.3. Op 23 juni 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 24 juni 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 04/11/2020
Overdracht CGVS: 20/08/2021

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming vond uw persoonlijk onderhoud plaats op 17 januari 2022 van 08.35 u tot 11.51 u op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Amber Simons, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. U werd geboren in Jaba, in het district Hisarak van de provincie Nangarhar in Afghanistan, waar u verbleef tot uw vertrek in 2018. U ging vijf jaar naar de madrassa in Khanjar en was weliswaar ingeschreven in de officiële school, maar u ging bijna nooit naar daar.

U zag op een late namiddag dat uw paternale neef N.(...) werd meegenomen uit de madrassa door de Taliban, manschappen van maulawi A.(...). U ging vervolgens naar huis en vertelde alles aan uw moeder. De volgende ochtend ging uw paternale oom, samen met andere ouderen, naar maulawi A.(...), aan wie ze vroegen om N.(...) vrij te laten omdat hij te jong was. A.(...) hield hen voor dat hij niets wist over N.(...) en vroeg hen wie verteld had dat hij naar daar was gebracht. Uw oom gaf aan dat u aan dezelfde madrassa studeerde en dat u het gezien had en daarom aan hem verteld had. A.(...) verklaarde vervolgens dat dat niet waar kon zijn, omdat de Taliban nooit iemand dwingt om hen te vervoegen, mensen komen steeds vrijwillig naar hen toe. Uw oom kon daar niets tegen ondernemen en keerde dan ook terug naar huis. Nadat hij jullie op de hoogte had gebracht van deze gebeurtenissen, verbood uw moeder u om naar de madrassa te gaan. U bleef dan ook twee dagen thuis, waarna de zoon van uw maternale tante Z.(...) naar u toe kwam om te vertellen dat manschappen van A.(...) naar u kwamen zoeken in de madrassa. De volgende ochtend bracht uw vader u naar Khanjar, waar een chauffeur u meenam naar Kabul.

Drie dagen na zijn ontvoering werd N.(...) neergeschoten door een drone.

U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Polen, Tsjechië, Slovakije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 4 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u foto's van N.(...) en een video van zijn begrafenis neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 4 november 2020 16 jaar oud te zijn (geboren op [...] maart 2004). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u

op 24 november 2020 een leeftijd werd toegekend van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat dat is wat uw moeder u vertelde (CGVS p. 6), maar het valt te betwijfelen dat een moeder zich op dergelijk flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van haar kind. Bovendien gaf u toen u in Frankrijk was aan dat u op 1 juni 1999 geboren werd, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven zet. Na confrontatie geeft u aan dat u voor volwassen moest doorgaan in Parijs omdat u anders naar een opvangcentrum gebracht zou worden (CGVS p. 6). Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

U legt daarenboven geen enkel identiteitsdocument neer. U verklaart op navraag dat u zal proberen om uw taskara en de taskara van uw vader op te vragen bij uw moeder, die u in de maand voor uw persoonlijk onderhoud twee maal sprak (CGVS p. 5). Tot op heden ontving het CGVS deze documenten echter niet.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw taskara. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 17 januari 2022 namelijk dat u geen enkel document bij u had toen u onderweg was van Afghanistan naar België (CGVS p. 5). Bij het invullen van uw Verklaring DVZ op 4 januari 2021 verklaarde u daarentegen dat de Bulgaarse politie uw taskara vernielde. Na confrontatie ontkent u dat u ook maar enig contact had met de Bulgaarse politie (CGVS p. 5). U bevestigt deze flagrante tegenstrijdigheid dus enkel op deze manier.

Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen. Dit gebrek aan originele identiteitsdocumenten en uw ongeloofwaardige verklaringen over waar ze zijn ondermijnen reeds ten eerste uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u wil vervolgen omdat u hun rekrutering van uw neef N.(...) vermeldde tegen diens vader. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste weet u uw verklaringen over de zoektocht van de Taliban naar u niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat de Taliban voor noch na uw vertrek ooit bij u thuis langs kwam toen ze u zochten (CGVS p. 24-25). Nochtans verklaart u ook dat de Taliban wist waar u woonde (CGVS p. 24). Aangezien de kern van uw vrees is dat u vreest dat de Taliban u wil vervolgen, is het volstrekt ongeloofwaardig dat ze in dat geval nooit uw huis bezochten. Na confrontatie met die bedenking geeft u aan dat ze u wel zochten in de madrassa, maar niet bij u thuis (CGVS p. 25). Dit doet niets af aan de ongeloofwaardigheid van hun erg beperkte zoektocht. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw acute vrees dan ook volledig op losse schroeven.

Ten tweede weet u uw verklaringen over het al dan niet gedwongen karakter van de rekrutering van N.(...) niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat u voor uw vertrek uit Afghanistan uw familie vertelde dat N.(...) gedwongen werd om met de Taliban mee te gaan, omdat u dat toen geloofde. Tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u in Frankrijk hoorde dat N.(...) echter uit vrije wil bij de Taliban was gegaan (CGVS p. 23). Ten eerste is dit tegenstrijdig met wat u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 19 augustus 2021 verklaarde u namelijk dat N.(...) ontvoerd werd door de Taliban, hoewel u dus tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat u op dat moment reeds wist dat dit niet het geval was. Na confrontatie verklaart u dat u in België verklaarde dat u tegen uw gezin vertelde dat hij gedwongen werd (CGVS p. 23), maar dat komt niet overeen met uw verklaringen.

Ten tweede weet u uw verklaringen als zou u geloofd hebben dat N.(...) gedwongen werd meegenomen ook niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat N.(...) soms stiekem met de Taliban meeging voor hij werd meegenomen uit de madrassa wanneer jullie 's nachts in de madrassa verbleven na de inzameling van voedsel voor de armen (CGVS p. 15). Hij had reeds lange tijd contact met hen en u denkt dat hij misschien soms met hen mee ging om te vechten (CGVS p. 15). U verklaart dat u nooit merkte dat hij mee ging met de Taliban voor de laatste keer (CGVS p. 16). Hij vertelde u namelijk smoesjes en vertelde dat hij naar andere madrassa's ging om te preken zodat u het niet tegen zijn vader zou vertellen (CGVS p. 16).

U legt echter tegenstrijdige verklaringen af over de momenten waarop hij vertelde over dat preken. Eerst verklaart u dat hij op die momenten 's nachts verdween en overdag al terug was om weer naar de les te gaan (CGVS p. 16). Even later verklaart u echter dat hij deze preken zagezegd ging houden op vrijdagen, wanneer de madrassa gesloten was en hij dus niet naar huis ging, in tegenstelling tot u (CGVS p. 17). Wanneer u als reactie hierop gevraagd wordt wat hij u vertelde als hij 's nachts wegging, weet u niets anders te zeggen dan dat de Taliban 's nachts altijd aanvallen uitvoerde en dat N.(...) zei dat hij naar andere madrassa's ging (CGVS p. 17).

U verklaart vervolgens dat uw madrassa gebruikt werd als rekruteringspool voor de Taliban, die kwamen prediken en regelmatig oudere jongens uitkozen die met hen samen wilden vechten. Ze namen daarbij enkel mee wie voor hen wilde vechten (CGVS p. 17-18). U verklaart dat jullie niet wisten dat de jongens die daarna verdwenen meegingen met de Taliban, maar dat jullie dachten dat ze gewoon stopten met de madrassa (CGVS p. 18). Dat komt echter niet overeen met uw verklaringen dat de Taliban aan iedereen vroegen of ze jihad wilden doen (CGVS p. 17). Aangezien zij kort daarop verdwenen, is het volstrekt onaannemelijk dat u niet zou hebben bedacht dat zij waarschijnlijk met de Taliban mee waren. Toen N.(...) werd meegenomen had hij bovendien zijn gezicht bedekt en zat achterop een open pick-uptruck. Hij zat heel rustig (CGVS p. 18-19). Dit wijst er allemaal duidelijk op dat het niet om een gedwongen rekrutering ging, wat ook u zeker had beseft. Desondanks verklaart u dat u tegen uw familie zei dat N.(...) gedwongen werd om mee te gaan, omdat u niet dacht dat hij dat vrijwillig deed (CGVS p. 21). Het is niet geloofwaardig dat u dat dacht: alle voorgaande elementen in acht genomen moet het voor u erg duidelijk geweest zijn dat N.(...) vrijwillig mee ging met de Taliban.

Deze elementen samen leiden ertoe dat u uw verklaringen over uw overtuiging over het gedwongen karakter van N.(...)s rekrutering niet aannemelijk weet te maken. Zonder deze overtuiging zouden uw verklaringen aan uw familie en hun daaropvolgende reactie volledig anders zijn geweest en zou ook de rest van de gebeurtenissen zich niet ontplooid hebben zoals u verklaart. Bijgevolg zet dit de geloofwaardigheid van uw verdere verklaring verder op losse schroeven.

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw vrees. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u namelijk dat uw neef S.(...), die bij u in de madrassa zat, tegen u vertelde dat de Taliban in jullie klas in de madrassa naar u kwam vragen. U verklaart dat u niet weet waarom de Taliban naar u vroeg, maar dat niemand ooit levend terugkeert als de Taliban hem meeneemt (CGVS p. 21-22). Bij het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 19 augustus 2021 verklaarde u daarentegen dat de Taliban wilde dat u zich bij hen aansloot. Na confrontatie verklaart u dat u daarmee bedoelde dat ze dat aan iedereen vragen wanneer ze aan het preken zijn (CGVS p. 22). U verklaart dan ook dat ze niet meer wilden dat u zich bij hen aansloot toen ze u kwamen zoeken (CGVS p. 22). Dat komt echter niet overeen met wat u vertelde bij het invullen van uw Vragenlijst CGVS. U verklaarde toen namelijk enkel dat ze u wilden rekruteren, maar vertelde niets over de angst die u tijdens uw persoonlijk onderhoud in de eerste plaats aanhaalt, namelijk dat u verklaart had zij N.(...) hadden meegenomen. Na confrontatie verklaart u dat het interview erg kort was (CGVS p. 23). Dat verklaart echter niet dat u uw voornaamste vrees niet voorlegde en dat u het enkel zou hebben gehad over een vrees die u niet meer actueel acht. De tegenstrijdigheid van deze verklaringen over uw vrees voor rekrutering versus uw vrees voor wraak door de Taliban ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten vierde legde u in Oostenrijk verklaringen af die tegenstrijdig zijn met wat u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart. Ten eerste blijkt uit uw Oostenrijks dossier namelijk dat u daar aangaf dat uw vader voor de Afghaanse regering werkte en dat de Taliban bijgevolg uw huis meerdere keren aanviel en in brand stak en dat ze uw vader en zijn zonen wilden rekruteren (LPD p. 6). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 17 januari 2022 geeft u daarentegen aan dat uw vader een boer is (CGVS p. 8) en verklaart u voor de rest niets over deze problemen.

Ten tweede verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u enkel twee jongere broers hebt, die nog bij uw ouders wonen (CGVS p. 8). In Oostenrijk verklaarde u echter dat u een broer van 30 jaar in Afghanistan hebt, A.(...); en dat u een achttienjarige broer hebt, I.(...), die tijdens uw verblijf in Oostenrijk in Belgrado in Servië verbleef (LPD p. 3).

Ten derde verklaart u dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u vijf jaar religieuze lessen volgende aan de madrassa en eigenlijk bijna nooit naar de officiële school ging (CGVS p. 10). Op uw Verklaring DVZ vulde u op 4 januari 2021 in dat u zes jaar schoolliep. Daarentegen verklaarde u in Oostenrijk wel negen jaar naar school te zijn gegaan (LPD p. 2).

Ten vierde verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u twee zussen hebt (CGVS p. 8), die u bij het invullen van uw Verklaring DVZ benoemde als A.(...) en A.(...). In Oostenrijk verklaarde u daarentegen nog een derde zus te hebben, H.(...) genaamd (LPD p. 3).

Ten vijfde verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw enige familie in Europa in Londen leeft (CGVS p. 9). In Oostenrijk verklaarde u daarentegen dat uw paternale neef S.(...) M.(...) in Oostenrijk leefde (LPD p. 3).

Deze veelheid aan tegenstrijdige verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten vijfde weet u uw verklaringen over de foto's en video's van uw neef en zijn dode lichaam die u neerlegt niet aannemelijk te maken. Ten eerste legt u geen documenten voor waarop u enige link aantoonst met de afgebeelde persoon. U kan dus op geen enkele manier aantonen dat het hier om uw neef gaat.

Ten tweede komen de foto's van het gezicht van het dode lichaam en de beelden van het lichaam op de video niet overeen met uw verklaringen als zou N.(...) gedood zijn door een drone (CGVS p. 14). Hoewel dit een erg gewelddadige dood is, vallen er op de beelden die u neerlegt geen sporen te bekennen van verwondingen. Na confrontatie verklaart u weliswaar dat zijn lichaam volledig in stukken gebroken was (CGVS p. 24), maar op de beelden die u neerlegt valt dit geenszins te verifiëren.

Ten derde weet u uw verklaringen over de manier waarop u de foto met het geweer verkreeg niet aannemelijk te maken. U verklaart ten eerste dat u niet weet waar, wanneer of door wie de foto die u neerlegt is genomen (CGVS p. 15). Vervolgens verklaart u wel dat deze foto werd genomen bij de Taliban (CGVS p. 16). U verklaart dat de broer van N.(...) u deze foto's bezorgde (CGVS p. 24), maar het zou erg opvallend zijn als de Taliban zulke foto's zou verspreiden over iemand die zich heimelijk bij hen aansloot. U verklaart daarop dat niemand er iets van wist (CGVS p. 24). Dat verklaart echter niet hoe de broer van N.(...) aan een foto kwam die getrokken werd tijdens een heimelijk bezoek aan de Taliban.

Ten vierde hebben documenten hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. De overblijvende vage foto van het gezicht van uw neef ondersteunt bovendien ook op geen enkele manier uw relaas, aangezien deze gewoon zijn gezicht toont. Daar dient nog aan te worden toegevoegd dat aan dergelijke privéfoto's en video's hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden (op)genomen.

U weet uw verklaringen over de foto's en video die u neerlegt dus niet aannemelijk te maken, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Ten zesde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg. U verklaart dat u in Turkije was tijdens het Offerfeest in 1395 of 1396 (wat overeenkomt met 2016-2018, nvdr) en dat u toen 15 dagen onderweg was. Twee maanden later verklaart u in Slovaakse te zijn geweest, waar u zeven maanden verbleef en in de gevangenis zat. U bent zeker dat u in de gevangenis zat in 2018 (CGVS p. 6-7). Dit komt overeen met de vingerafdrukken die u liet afnemen in Slovaakse op 12 december 2018. Deze vingerafdrukken wijzen erop dat u in 2018 vertrokken moet zijn. Later verklaart u dat u in de laatste nachten van de herfst vertrok uit Afghanistan en dat het na een paar dagen winter zou zijn (CGVS p. 7). Dat komt echter niet overeen met uw verklaringen over uw aanwezigheid in Turkije tijdens het Offerfeest, dat op 20 augustus 2018 viel. Als u er vijftien dagen over deed om in Turkije te raken, moet u dus begin augustus vertrokken zijn, in het midden van de zomer. Na confrontatie hiermee herhaalt u uw verklaringen en verklaart u dat de herfst is zoals de zomer (CGVS p. 13-14), maar dit verklaart deze tegenstrijdigheid allerm minst. Bijgevolg ondermijnt dit uw algemene geloofwaardigheid nog verder.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan een dag (CGVS p. 21) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief

waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal

factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, kan aangestipt worden dat het CGVS de opmerkingen over de notities aanvaardt, maar dat geen van de specifieke opmerkingen over deze fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- "- het artikel 1 van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna genaamd "Verdrag van Genève");*
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- het artikel 10, lid 3, b) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming;*
- het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;*
- de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna genaamd "formele motiveringswet");*
- de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker licht concreet toe als volgt:

"VII.2 In concreto - ANTWOORD op de motivering van de bestreden beslissing OMTRENT DE ASIELAANVRAAG VAN DE VERZOEKER

VII.2.1 Wat betreft de leeftijd van de verzoeker

31. In de bestreden beslissing wordt vooreerst de identiteit en leeftijd van de heer M.(...) in vraag gesteld. De heer M.(...) gaf bij het verzoek om internationale bescherming op 4 november 2020 aan dat hij op [...] maart 2004 geboren is. Er werden medische testen uitgevoerd waaruit zou blijken dat de heer M.(...) een leeftijd van 26,7 jaar zou hebben met een standaarddeviatie van 2,5 jaar.

32. Het is echter al lang bekend dat de medische tests voor de leeftijdsschatting onbetrouwbaar en omstreden zijn. Zelfs het Europees Parlement betreurt deze techniek, gelet op de grote foutenmarge. De

Nationale Raad van de Orde der artsen heeft op 20 februari 2010 een advies gepubliceerd over de leeftijdsschatting, waarin onder meer wordt toegelicht dat botleeftijdsbepaling enkel toelaat om de leeftijd van het skelet vast te stellen (dus niet de burgerlijke leeftijd) én dat verschillende factoren de groei van een individu kunnen beïnvloeden. De tabellen voor botleeftijdsbepaling zijn gebaseerd op de Westerse blanke bevolking en ook dentale criteria in het bijzonder zijn afhankelijk van etnische, sociaaleconomische en nutritionele factoren.

33. Ook UNHCR bekritiseert leeftijdsbepaling op basis van medische tests:

[citaat UNHCR, "Naar een sterkere bescherming van niet-begeleide en van hun ouders gescheiden kinderen in België, stand van zaken en aanbevelingen" van april 2019, p. 23]

34. Hoewel wetenschappers al jaren unaniem stellen dat deze testen incorrect en onbetrouwbaar zijn, lijken ze veelvuldig op Afghaanse verzoekers om internationale bescherming te worden uitgevoerd:

[citaat <https://www.kinderenopdevlucht.be/files/Image/mena-Cadre-juridique/Leefijdsschatting-as-printed.pdf>, p. 27]

35. Bijgevolg kan niet naar de medische testen worden verwezen om aan te tonen dat de verzoeker niet minderjarig - en bijgevolg ongeloofwaardig - zou zijn.

36. Bovendien wordt in de bestreden beslissing geponeerd dat de moeder van de verzoeker zou hebben gezegd dat hij minderjarig is. In de notities van het persoonlijk onderhoud staat evenwel te lezen dat de heer M.(...) denkt dat hij 19 jaar is, omdat ze thuis zeiden dat hij geboren was toen Karzai president was. Opzoekingen tonen aan dat Karzai president was van 2002 tot 2014. Er werd eveneens genuanceerd dat hij niet exact weet wanneer hij geboren is. Bijgevolg heeft de heer M.(...) op dit punt op geen enkele wijze een ongeloofwaardige verklaring gebracht. Hij heeft op basis van de voor hem beschikbare gegevens aangeduid in welke periode hij is geboren.

37. In Frankrijk heeft de heer M.(...) een andere leeftijd opgegeven, maar ook hier heeft hij een zeer aannemelijke en coherente verklaring voor gegeven, met name omdat hij daar als volwassen moest doorgaan om te vermijden dat hij naar een opvangcentrum zou worden gebracht. De bestreden beslissing is op dit punt zelfs onzorgvuldig opgesteld, aangezien de heer M.(...) tijdens het interview heeft aangegeven dat hij in Calais was en niet in Parijs. Dit werd ook tijdig gemeld aan het CGVS na het interview, maar hier werd desondanks geen rekening mee gehouden (stuk 3).

38. Gelet op de onbetrouwbaarheid van de medische testen én de logische verklaring voor het opgeven van een andere leeftijd in Frankrijk, kunnen de medische testen niet worden gebruikt om de algemene geloofwaardigheid van de heer M.(...) te ondergraven.

VII.2.2 Wat betreft de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker

39. Voor de beoordeling van de algemene geloofwaardigheid van een verzoeker dient rekening te worden gehouden met elementen zoals "de persoonlijke en familiale achtergrond van de verzoeker, het feit dat hij deel uitmaakt van een bepaalde raciale, religieuze, nationale, sociale of politieke groep, zijn eigen interpretatie van zijn situatie en persoonlijke ervaring".

40. Indien het CGVS al tegenstrijdigheden zou hebben vastgesteld in het relaas van de heer M.(...), dan dient alleszins te worden vastgesteld dat een minieme tegenstrijdigheid op zich niet toelaat om de geloofwaardigheid van de verklaring van de verzoeker om internationale bescherming in twijfel te trekken.

41. De algemene geloofwaardigheid wordt enkel in vraag gesteld, omdat:

- de taskara van de vader niet was neergelegd bij het CGVS;
- er tegenstrijdigheden zouden zijn inzake het al dan niet bijhebben van een taskara bij het vertrek uit Afghanistan.

42. Het gaat dus over minieme tegenstrijdigheden over niet-essentiële elementen, namelijk de aanwezigheid van een taskara. Voor de goede orde brengt de verzoeker thans de taskara van de vader bij als stuk (stuk 7). In het vorige punt werd bovendien toegelicht dat de algemene geloofwaardigheid niet op een helling wordt gebracht door de onbetrouwbare medische testen.

43. Voor de goede orde dient nog te worden vermeld dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat tijdens het persoonlijk onderhoud zou zijn ontkend dat er enig contact was met de Bulgaarse politie, terwijl er in werkelijkheid werd gezegd dat er geen arrestatie plaatsvond (en er nooit asiel werd aangevraagd in Bulgarije). Vervolgens werd er niet verder ingegaan op de vermeende tegenstrijdigheid tussen bepaalde verklaringen hieromtrent, zodat de heer M.(...) de kans werd ontnomen om dit toe te lichten.

44. Bijgevolg kan de algemene geloofwaardigheid op basis hiervan niet in vraag worden gesteld. Bovendien blijkt nergens uit dat rekening werd gehouden met het feit dat het moeilijk is om informatie te verkrijgen vanuit Afghanistan, noch met andere elementen zoals zijn persoonlijke ervaring. Het CGVS stelt dus geheel onterecht dat de algemene geloofwaardigheid zou zijn ondermijnd.

VII.2.3 Wat betreft de problemen met de Taliban

45. Verder geeft de bestreden beslissing meerdere overwegingen aan waaruit zou moeten blijken dat de heer M.(...) Afghanistan niet zou hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging. In wat volgt worden deze overwegingen in een ander perspectief geplaatst.

46. Zo zou niet aannemelijk worden gemaakt dat de Taliban naar de heer M.(...) zochten, omdat ze niet bij hem thuis zouden zijn langsgeweest. De heer M.(...) is echter snel na de gebeurtenissen vertrokken, zodat het goed mogelijk is dat de Taliban nadien wel naar zijn huis is gekomen, maar dat hij hier gewoon niet van op de hoogte was. Tijdens het persoonlijk onderhoud is er vanzelfsprekend weinig marge voor zulke nuances.

47. Inzake het al dan niet gedwongen karakter van de rekrutering van N.(...), dient te worden benadrukt dat de heer M.(...) rond 2018 is vertrokken, terwijl het persoonlijk onderhoud pas in 2022 plaatsvond. Initieel dacht de heer M.(...) inderdaad dat zijn neef gedwongen werd, omdat hij niet kon geloven dat zijn neef zoiets vrijwillig zou doen. Vanzelfsprekend liggen hier emoties en familiale banden aan de oorsprong van deze redenering. Hiervan wordt evenwel abstractie gemaakt door het CGVS. Op het tijdstip van het persoonlijk onderhoud wist de verzoeker evenwel dat zijn neef wel vrijwillig was meegegaan; dit was intussen immers gebleken. Het is belangrijk om aan te stippen dat het moeilijk is om retroactief bepaalde gedachten en gebeurtenissen voor de geest te halen op een moment dat reeds andere informatie gekend is, zeker wanneer er intussen al een lange periode is verstreken. In de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wordt er kort gesproken over 'ontvoering'. Op de DVZ is er natuurlijk weinig ruimte voor nuance en toelichting, zodat deze term mogelijk verkeerd was geïnterpreteerd, als zou de verzoeker toen nog hebben gedacht dat zijn neef gedwongen was. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd erkend dat dit mogelijk fout was overgekomen.

48. Van de verzoeker werd verwacht dat hij retroactief bepaalde gedachten en herinneringen kon bovenhalen, bijvoorbeeld over wat hij dacht toen zijn neef op bepaalde momenten verdween. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoeker nu wel weet dat zijn neef destijds met de Taliban omging. Het is dan ook zeer moeilijk om zo'n 4 jaar later abstractie te maken van deze wetenschap en oude gedachten boven te halen over wat er, in de perceptie van verzoeker toen, gaande was. Verzoeker heeft ook verscheidene plausibele verklaringen gegeven, waaronder dat hij hier niet veel aan dacht. Bovendien, zoals vermeld, gaat het om een familiale band waarin het soms moeilijk is om - eventueel tegen bepaalde vaststellingen in, zoals de neef in de pick-uptruck of de algemene rekrutering in de madrassa - te geloven dat een familielid zich bij de Taliban zou aansluiten.

49. Nergens in het persoonlijk onderhoud heeft de verzoeker aangegeven dat hij tijdens de feiten, bv. nachtelijke verdwijningen, reeds wist dat zijn neef bij de Taliban was. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud wist de verzoeker dit wel, zodat hij eerlijk antwoordde dat hij toen wellicht stiekem met de Taliban meeging. Dit zegt evenwel niets over de kennis die de verzoeker destijds had over de activiteiten van de neef, in tegenstelling tot wat het CGVS lijkt te poneren, zodat dit allerm minst als tegenstrijdig kan worden beschouwd. Verzoeker heeft eerlijk gezegd dat hij pas wist dat zijn neef met de Taliban omging op het moment dat hij dit zag. De verzoeker gaf duidelijk aan dat hij 's nachts verdween en vaak op vrijdag overdag. Indien er al tegenstrijdigheden zouden zijn inzake de tijdstippen waarop de neef van verzoeker verdween, dan heeft dit alles te maken met het feit dat deze gebeurtenissen al circa 4 jaar geleden plaatsvonden.

50. Hetzelfde geldt overigens voor het tijdstip van vertrek van verzoeker uit Afghanistan. De verzoeker gaf aan het Offerfeest in Turkije te hebben gevierd. Volgens het CGVS viel dit Offerfeest op 20 augustus 2018, terwijl verzoeker aangaf in de laatste nachten van de herfst te zijn vertrokken. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker zich, mede omwille van het lange tijdsverloop, mogelijk heeft vergist van religieus feest: het Suikerfeest viel namelijk op 14 en 15 juni 2018. Daarnaast dacht verzoeker mogelijk dat het herfst was, omdat dit net zoals de lente een periode is wanneer het "niet warm en niet koud" is. Bijgevolg heeft verzoeker zich wellicht louter vergist van terminologie bij het schetsen van het tijdstip van vertrek.

51. Het CGVS lijkt bovendien de verklaring op de DVZ en de verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud inzake de voornaamste vrees als tegenstrijdig te beschouwen, terwijl zij duidelijk gelinkt zijn aan elkaar. Op de DVZ gaf de verzoeker aan dat de Taliban wilt dat hij zich bij hen aansluit. Hij gaf tevens aan dat zijn neef bij de Taliban zat en hierbij door een bombardement was gedood. Al deze verklaringen zijn in overeenstemming met het uitgebreide relaas tijdens het persoonlijk onderhoud, waarin hij onder meer de kans had om de rekrutering door de Taliban op de madrassa toe te lichten. Zoals de verzoeker ook tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf, is het interview bij de DVZ zeer kort.

Er was toen weinig ruimte voor nuancering, maar die werd geboden in het persoonlijk onderhoud. De voornaamste vrees van de verzoeker is dat de Taliban naar hem op zoek is. Deze vrees werd wel degelijk aangestipt bij de DVZ.

52. Waar het CGVS de foto's van het dode lichaam van de neef in twijfel trekt, omdat de neef door een drone werd aangevallen en zijn gezicht op de foto intact lijkt, dient te worden verwezen naar de uitdrukkelijke bemerking van de verzoeker dat enkel zijn hoofd intact was en dat de rest van zijn lichaam

verwoest was (notities persoonlijk onderhoud, p. 23). Bovendien is de foto met het geweer duidelijk bij de Taliban genomen. Om dit te herkennen is weinig achtergrondinformatie vereist. Het is bovendien niet aan verzoeker om te verklaren om welke redenen of hoe de broer van zijn neef deze foto's in het bezit kon hebben. Dit zou een te verregaande bewijslast op verzoeker leggen.

53. De vermeende onwaarschijnlijkheid dat de reis op een korte tijd zou kunnen worden georganiseerd wordt ten slotte niet onderbouwd, zodat het onredelijk is om op basis hiervan het relaas van de verzoeker in twijfel te trekken.

VII.2.4 Wat betreft de situatie van de verzoeker (als 'verwesterde' Afghaan) na de machtsovername door de Taliban

54. Het CGVS heeft niet, minstens niet zorgvuldig, onderzocht of de heer M.(...) riskeert om als verwesterd te worden beschouwd en hierdoor, bij een terugkeer naar Afghanistan, vervolging of ernstige schade riskeert.

55. Het CGVS verwijst naar "EASO Afghanistan Country Focus" (stuk 4) en naar "EUAA Country Guidance Afghanistan" (stuk 5) om te poneren dat een verblijf in het Westen niet zou volstaan om de nood aan internationale bescherming aan tonen.

56. Uit de "EASO Afghanistan Country Focus" zou niet kunnen worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven zou volstaan om bij een terugkeer naar het land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

57. Dit staat echter lijnrecht tegenover de lezing die Uw Raad reeds aan dit rapport gaf, en waarin wordt erkend dat verder onderzoek hiernaar noodzakelijk is:

[RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

58. Uw Raad gaf dan ook duidelijk aan dat dit aspect verder moet worden onderzocht.

59. Volgens het CGVS zou haar zienswijze bevestigd worden door de "EUAA Country Guidance Afghanistan" van april 2022. Echter, de overwegingen die in de bestreden beslissing werden geciteerd hebben betrekking op de situatie voor de machtsovername door de Taliban. De "EUAA Country Guidance Afghanistan" (stuk 5) verwijst zeer duidelijk naar een studie uit 2019, om vervolgens te specificeren dat er slechts beperkte informatie is over de situatie van personen die als "verwesterd" worden beschouwd na de machtsovername door de Taliban:

[citaat EUAA, "EUAA Country Guidance Afghanistan" van april 2022]

60. De informatie waarop het CGVS zich baseert om te stellen dat personen die uit het Westen komen geen gegronde vrees voor vervolging zouden hebben, was dan ook reeds grotendeels aanwezig in de "EUAA Country Guidance Afghanistan" uit 2020, zodat het CGVS zich grotendeels baseert op gedateerde informatie, waardoor de gewijzigde situatie sinds de machtsovername niet mee in rekening wordt gebracht. Het merendeel van de richtlijnen waarop het CGVS zich thans steunt bevatten een analyse van oudere landeninformatie, daterend van voor de machtsovername (zie onder meer stuk 8).

61. Bovendien wordt het rapport zeer selectief gebruikt door het CGVS en wordt er in de bestreden beslissing geen melding gemaakt van het feit dat het rapport uitdrukkelijk erkent dat er weinig informatie is over de situatie van personen die sinds de machtsovername als "verwesterd" worden beschouwd. Meer in het algemeen nuanceert het rapport dat bepaalde informatie gelimiteerd en/of tegenstrijdig was én dat, gelet op de evoluerende situatie, het moeilijk is om in bepaalde gevallen een definitieve beoordeling te maken over de nood aan internationale bescherming.

62. Daarenboven dient vastgesteld te worden dat er enkel naar de richtlijn "EUAA Country Guidance Afghanistan" wordt verwezen, zonder te verwijzen naar de relevante landeninformatie die hieraan ten grondslag ligt én eventueel andere landeninformatie, minstens wordt de landeninformatie uit het "EASO Afghanistan Country Focus" (stuk 4) miskend. Louter verwijzen naar een richtlijn zonder de noodzakelijke landeninformatie volstaat niet in het licht van de beoordeling van het profiel van de verzoeker om internationale bescherming en het effectieve risico bij terugkeer naar het land van herkomst.

63. Door zich te beroepen op de informatie die aanwezig was voor de machtsovername schendt de bestreden beslissing artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet, omdat er geen rekening werd gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop de beslissing werd genomen.

64. Waar Uw Raad op 31 maart 2022 terecht overwoog dat er zorgvuldig moest worden onderzocht of de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat de kans op erkenning als vluchteling aanzienlijk groter maakt, dient huidige verzoeker thans vast te stellen dat dit nog steeds niet zorgvuldig werd onderzocht.

65. In de bestreden beslissing wordt bovendien overwogen dat, indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt, dit zou gemeld zijn aan één van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Ook dit is volstrekt incorrect, omdat het gebrek aan aanwezige instellingen of organisaties net de reden is dat er te weinig informatie beschikbaar is om de actuele situatie te kunnen beoordelen.

66. Ook Uw Raad heeft zulks erkend in het arrest van 31 maart 2022 (stuk 6):

[citaat voormeld arrest]

67. In zoverre het CGVS verder stelt dat het aan de verzoeker is om in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming, dient te worden benadrukt dat de heer M.(..) onder meer duidelijk heeft aangegeven dat de Taliban specifiek naar hem op zoek was, zodat de bestreden beslissing onterecht voorhoudt dat er geen concrete elementen zouden worden aangehaald om het risico op vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken.

68. Alleszins dient eveneens te worden herinnerd aan de samenwerkingsplicht conform artikel 48/6, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, waaruit volgt de asielinstanties de plicht hebben om nauwkeurige en actuele informatie te verzamelen, zulks uit verschillende bronnen. Deze verplichting werd, gelet op al het bovenstaande, manifest miskend door het CGVS.

VII.2.5 Conclusie wat betreft artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

69. De bestreden beslissing schendt 48/3, §1 juncto 48/6 Vreemdelingenwet doordat de verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging aantoonde. Het CGVS heeft de samenwerkingsplicht manifest miskend en de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker onterecht in twijfel getrokken. Uw Raad wordt derhalve verzocht om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekende partij het statuut van vluchteling toe te kennen.

70. Ondergeschikt dient te worden vastgesteld dat er geen rekening werd gehouden met alle actuele relevante feiten in verband met het land van herkomst, zodat er geen individueel, objectief en onpartijdig onderzoek is gebeurd. In ondergeschikte orde wordt Uw Raad dan ook verzocht om de bestreden beslissing te vernietigen, omdat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

71. Alleszins werd de bestreden beslissing omtrent de asielaanvraag van verzoeker onzorgvuldig genomen en onvoldoende gemotiveerd, in strijd met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

VII.3 In concreto - ANTWOORD op de motivering van de bestreden beslissing OMTRENT DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

VII.3.1 Reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

72. Ingevolge artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet dient het CGVS na te gaan of de verzoeker recht heeft op subsidiaire bescherming. Dit wordt conform artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet toegekend wanneer er een reëel risico bestaat om bij terugkeer te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

73. Conform artikel 48/5, §1 Vreemdelingenwet moet de ernstige schade veroorzaakt worden door de Staat, partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen of door niet-overheidsactoren.

74. Sinds de machtsovername van de Taliban zijn zowel de mensenrechten als de algemene humanitaire situatie in Afghanistan achteruit gegaan. Ondanks dat Uw Raad op 31 maart 2022 de motivering van het CGVS, waarin in essentie wordt gesteld dat de oorzaak van het reële risico op onmenselijke behandeling niet bij de Taliban gelegd mag worden, terecht in twijfel heeft getrokken, blijft het CGVS zich op deze motivering beroepen.

75. Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet in wezen overeenstemt met artikel 3 EVRM. Socio-economische of humanitaire situaties kunnen in welbepaalde omstandigheden aanleiding geven tot een schending van het nonrefoulementbeginsel, doch hierbij wordt een onderscheid gemaakt tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren enerzijds of door objectieve factoren anderzijds. Precaire leefomstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren kunnen volgens het CGVS enkel een schending van artikel 3 EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede, gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften.

Voorts wordt verduidelijkt dat artikel 48/4 Vreemdelingenwet samen met artikel 48/5 Vreemdelingenwet moet worden gelezen, zodat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet kan vallen.

76. Uw Raad stelde dan ook terecht volgende (kern)vraag (stuk 6):

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

77. Volgens het CGVS zou de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg zijn van opzettelijk handelen of nalaten van de Taliban:

[citaat bestreden beslissing]

78. Dat de situatie in Afghanistan precair is lijkt niet te worden betwist door het CGVS. Echter wordt de impact van de Taliban op de factoren, opgenomen in voorgaande overwegingen in de bestreden beslissing, ten onrechte en op niet-onderbouwde miskend. Bovenstaande motivering volstaat dat ook niet.

79. In hoofdorde dient alleszins te worden vastgesteld dat er thans voldoende informatie beschikbaar is waaruit blijkt dat de precaire situatie in Afghanistan hoofdzakelijk te wijten is aan de Taliban.

80. In de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk stonden twee Somalische onderdanen op het punt om teruggestuurd te worden naar Somalië. Het EHRM diende zich uit te spreken over een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. De conclusie van het EHRM was dat "de humanitaire crisis hoofdzakelijk was te wijten aan de rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties opzettelijk hadden geweigerd" (zie onder meer stuk 9).

81. In 2013 - dus voor de machtsovername door de Taliban - werd een gelijkaardig geschil aanhangig gemaakt voor een Afgaanse onderdaan. Toen werd de nijpende en socio-economische situatie in Afghanistan niet geacht rechtstreeks te zijn veroorzaakt door een specifieke actor, deed de Afgaanse overheid pogingen om de situatie te verbeteren én waren humanitaire hulporganisaties toegelaten in de gebieden in nood. Om die redenen werd er toen geen schending van artikel 3 EVRM vastgesteld.

82. In S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk werd opgesomd waarom de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan toen niet vergelijkbaar was met die van in Somalië, zodat geen schending van artikel 3 EVRM werd weerhouden. "Volgens het EHRM:

- had Afghanistan een functionerende centrale regering en een functionerende infrastructuur;

- was Afghanistan onder controle van de regering, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuiden Centraal Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen;

- was er een aanzienlijke aanwezigheid van humanitaire hulporganisaties."

83. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de huidige situatie sinds de machtsovername in Afghanistan diametraal tegenover de vaststellingen in voormeld arrest uit 2013 staat.

84. Door de machtsovername heeft Afghanistan niet langer een functionerende centrale regering. Immers volgens vele bronnen is de Taliban niet in staat om Afghanistan op een degelijke manier te besturen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de regering bestaat uit Talibanstrijders, dewelke op hetzelfde niveau kunnen worden geplaatst als de 'Islamitische opstandelingen' in de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk.²¹ Zo hebben de meeste benoemde personen een geestelijke achtergrond en is er een gebrek aan ervaring (stuk 4).

85. Hieromtrent overwoog Uw Raad ook reeds het volgende:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

86. Ook de instorting van de financiële en medische infrastructuur is een rechtstreeks gevolg van de machtsovername van de Taliban, doordat donors de financiering - goed voor tot 80 procent van alle uitgaven van de Afgaanse regering - hebben bevroren.²⁴ Volgens het CGVS zou niet blijken dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, doch de financiering werd in realiteit stopgezet om druk uit te oefenen op de Taliban, zodat dit niet los van elkaar kan worden gekoppeld en de Taliban hier in realiteit rechtstreeks verantwoordelijk voor is.

87. Hieromtrent overwoog Uw Raad het volgende (stuk 6):

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

88. Ook de droogte kan volgens Uw Raad niet los worden gezien van het gewapend conflict (stuk 6):

[Ibid.]

89. In het voorgaande werd duidelijk toegelicht dat (1) de precaire omstandigheden niet betwist worden door het CGVS en (2) dat deze rechtstreeks zijn te wijten aan de Taliban. Bijgevolg valt de huidige situatie in Afghanistan onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker ernstige schade bij terugkeer riskeert en de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

90. In ondergeschikte orde, indien Uw Raad zou vaststellen dat de bijgebrachte informatie nog steeds niet zou volstaan om de precaire situatie aan de Taliban toe te schrijven, dan dient te worden vastgesteld dat er evenmin voldoende informatie voorhanden is om definitief te oordelen dat de Taliban de precaire situatie niet zou hebben veroorzaakt.

Het CGVS brengt nog steeds geen informatie bij op basis waarvan zou kunnen worden uitgesloten dat de huidige precaire situatie aan de gedragingen van de Taliban te wijten is.

91. Uw Raad overwoog op 31 maart 2022 terecht dat op basis van de beschikbare informatie niet kon worden uitgesloten of de Taliban verantwoordelijk is voor de precaire socio-economische en humanitaire situatie (stuk 6):

[Ibid.]

92. Het CGVS lijkt zich nu voor de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet enkel te beroepen op de "EUAA Country Guidance: Afghanistan" van april 2022 (stuk

5), de “EASO Afghanistan Country Focus” van januari 2022 (stuk 4) en een ‘overzicht’ van bronnen van mei 2022.

93. De “EUAA Country Guidance: Afghanistan” is echter gebaseerd op landeninformatie tot 8 december 2021. De informatie hierin vervat is bijgevolg niet zo actueel als de publicatiedatum doet vermoeden:

[citaat <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>, p. 17-18]

94. Bijgevolg is de landeninformatie in de “EUAA Country Guidance: Afghanistan” manifest gedateerd.

95. De “EASO Afghanistan Country Focus” van januari 2022 (stuk 4) werd reeds mee in overweging genomen op het ogenblik dat Uw Raad het arrest d.d. 31 maart 2022 velde, waarin werd overwogen dat er op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan worden uitgesloten dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Bijgevolg verschaft ook dit document onvoldoende bijkomende informatie.

96. Het CGVS houdt daarentegen onterecht geen rekening met de “UNHCR Guidance note” van februari 2022 (stuk 10), ondanks dat hieraan significante bewijswaarde moet worden toegekend.

Hierin wordt overwogen dat er geen richtlijnen kunnen worden verschaft en dat de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus moet worden opgeschort totdat de situatie is gestabiliseerd en betrouwbare informatie beschikbaar is:

[citaat UNHCR, “Guidance Note on the International Protection needs of people fleeing Afghanistan” van februari 2022, p. 5]

97. Artikel 10, lid 3, b) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna “herziene Asielprocedurerichtlijn”) bepaalt nochtans dat:

[citaat voormeld artikel]

98. Aangezien het CGVS zich voor de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming enkel lijkt te baseren op drie grotendeels gedateerde bronnen, zal Uw Raad willen vaststellen dat de verplichting om nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende bronnen te verzamelen conform artikel 10, lid 3, b) van de herziene Asielprocedurerichtlijn werd miskend. Tevens werd artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet hierdoor wederom geschonden.

99. Dit geldt eens te meer nu er een latere “Guidance note” door UNHCR werd gepubliceerd.

Gelet op de bewijskracht van informatie van UNHCR, had het CGVS eens zo nauwkeurig moeten motiveren waarom met deze informatie geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit is niet gebeurd, in strijd met artikel 10, lid 3, b) van de herziene Asielprocedurerichtlijn juncto de motiveringsplicht.

100. Uit al het voorgaande volgt dan ook dat de verzoeker in casu, indien hij zou worden teruggestuurd naar Afghanistan, zal worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade in de vorm van een onmenselijke of vernederende behandeling door de preciaire socio-economische en humanitaire situatie die de Taliban heeft veroorzaakt. De bestreden beslissing schendt artikel 48/4, §1 Vreemdelingenwet. Het terugsturen van verzoekers maakt in deze omstandigheden eveneens een schending van artikel 3 EVRM uit. Uw Raad wordt derhalve verzocht om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

101. Ondergeschiedt dient te worden vastgesteld dat er geen rekening werd gehouden met alle actuele relevante feiten in verband met het land van herkomst, zodat er geen individueel, objectief en onpartijdig onderzoek is gebeurd conform artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet. In ondergeschikte orde wordt Uw Raad dan ook verzocht om de bestreden beslissing te vernietigen, omdat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

VII.3.2 Reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

102. Op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de verzoeker ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt om ernstige schade op te lopen in de vorm van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

103. Volgens het CGVS is er een afname van conflict-gerelateerd (willekeurig) geweld en een sterke daling van burgerslachtoffers. Het geweld dat nu nog aanwezig is zou voornamelijk doelgericht van aard zijn. Er wordt wel gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP en een toename van incidenten toegeschreven aan ISKP. De impact op burgers zou beperkt zijn volgens het CGVS. Er vonden tevens grote aanslagen plaats. Tussen 19 augustus en 31 december 2021 zou het merendeel van de incidenten onder meer in Nangarhar hebben plaatsgevonden,

de provincie waar verzoeker afkomstig van is. De wegen zouden veiliger zijn geworden door de daling van het geweld en er zouden minder intern ontheemden zijn.

104. Bijgevolg wordt er enkel rekening gehouden met burgerslachtoffers, maar wordt er bijvoorbeeld geen rekening gehouden met de methoden en tactieken van oorlogsvoering, mensenrechtenschendingen, de toepassing van de Shari'a, de bekwaamheid van de Taliban om te besturen of de algemene humanitaire toestand. Ook dit zijn elementen die mee moesten worden genomen in de beoordeling van de veiligheidssituatie.

105. Hoewel het CGVS terecht opmerkt dat er minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is, stelt zij vervolgens geheel onterecht vast dat er actueel voldoende informatie beschikbaar zou zijn om het risico voor burgers om slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen:

[citaat bestreden beslissing]

106. Uw Raad overwoog op 31 maart 2022 evenwel reeds het volgende:

[citaat voormeld arrest]

107. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de situatie niet zodanig gestabiliseerd is dat er een correcte toekomstgerichte beoordeling van het reële risico op ernstige schade kan worden gemaakt. Zo maakt de toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP dat het op heden nog steeds onmogelijk is om een toekomstgerichte beoordeling te kunnen maken van het reële risico op ernstige schade, aangezien de situatie in Afghanistan onstabiel blijft. Er kan weliswaar geen sprake meer zijn van conflicten tussen de regering en de Taliban, gelet op de machtsovername, maar de ISKP komt wel op. De dynamieken van het conflict zijn weliswaar veranderd, maar het conflict is nog niet verdwenen. Zo verwijst het CGVS zelf naar grote aanslagen.

108. De verzoeker stelt alleszins vast dat de nodige informatie tot op heden nog steeds ontbreekt.

109. Het CGVS baseert zich voor de beoordeling in de bestreden beslissing op de "EUAA Country Guidance: Afghanistan" van april 2022 (stuk 5). Voor de analyse van de veiligheidssituatie beroept het CGVS zich op volgende documenten:

- "EASO Afghanistan Security Situation" (juni 2021);
- "EASO Afghanistan Security Situation Update" (september 2021);
- "EASO Afghanistan Country Focus" (januari 2022) (stuk 4);
- "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie" (5 mei 2022).

110. Inzake de eerste twee documenten, "EASO Afghanistan Security Situation" en "EASO Afghanistan Security Situation Update", kan eenvoudigweg worden vastgesteld dat deze documenten gedateerd zijn. Hetzelfde kan worden gesteld van het "EASO Afghanistan Country Focus" van januari 2022, waarop het CGVS zich nog steeds steunt. Uw Raad heeft, op het ogenblik dat deze documenten werden voorgelegd in een procedure, reeds geoordeeld dat er onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie voorlag over de algemene situatie in Afghanistan om met voldoende zekerheid tot een gedegen beoordeling te kunnen komen in het licht van artikel 48/4, §2 Vreemdelingenwet. Uw Raad heeft dus reeds vastgesteld dat deze documenten niet kunnen volstaan.

111. De meest recente landeninformatie waarop het CGVS zich steunt is "COI Focus Afghanistan" van 5 mei 2022 (stuk 11). Hierin zijn evenwel nog steeds veel indicaties opgenomen dat een toekomstgerichte beoordeling nog niet kan gebeuren, bv. het volgende:

[citaat CEDOCA, "COI Focus Afghanistan" van 5 mei 2022, p. 11]

112. Het CGVS geeft verder aan zich voor de beoordeling te beroepen op de "EUAA Country Guidance: Afghanistan" van april 2022 (stuk 5). Dit document is echter gebaseerd op landeninformatie tot 8 december 2021. De informatie hierin vervat is bijgevolg allesbehalve actueel, zoals in punt VII.3.1 reeds werd toegelicht, ook met betrekking tot het willekeurig geweld (stuk 8):

[citaat NANSEN, "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers" p. 17-18]

113. Bovendien wordt in de "Country Guidance" over Afghanistan van 20 april 2022 zelfs aangegeven dat het willekeurig geweld in Afghanistan inderdaad is gedaald, maar dat er nog steeds geen sluitende conclusies kunnen worden getrokken over de nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn. Op dit punt miskent het CGVS bijgevolg zijn eigen bron, minstens wordt deze uiterst selectief gebruikt.

114. De door het CGVS gebruikte bronnen kunnen derhalve niet volstaan.

115. Het CGVS houdt bovendien ook hier onterecht geen rekening met de "UNHCR Guidance note" van februari 2022 (stuk 10), ondanks dat hieraan significante bewijswaarde moet worden toegekend. Zoals in het vorige punt werd toegelicht, wordt hierin opgeroepen om geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe te kennen tot de situatie is gestabiliseerd en betrouwbare informatie beschikbaar is.³⁴ Door hier geen rekening mee te houden miskent het CGVS artikel 10, lid 3, b) van de herziene Asielprocedurerichtlijn.

116. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, dient nog te worden vastgesteld dat hij (1) uit Nangarhar afkomstig is, een provincie die een sterke toename in dagelijkse incidenten ziet,³⁵

en (2) door de Taliban in het bijzonder wordt gezocht, zoals in het voorgaande reeds werd toegelicht. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee rekening werd gehouden voor de beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2 Vreemdelingenwet.

117. Uit al het voorgaande volgt dan ook dat de verzoeker in casu, indien hij zou worden teruggestuurd naar Afghanistan, zal worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De bestreden beslissing schendt 48/4, §1 Vreemdelingenwet. Uw Raad wordt derhalve verzocht om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

118. Ondergeschikt dient te worden vastgesteld dat er geen rekening werd gehouden met alle actuele relevante feiten in verband met het land van herkomst, zodat er geen individueel, objectief en onpartijdig onderzoek is gebeurd conform artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet. In ondergeschikte orde wordt Uw Raad dan ook verzocht om de bestreden beslissing te vernietigen, omdat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

VII.3.3 Conclusie wat betreft artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet

119. Uit al het voorgaande blijkt onomstotelijk dat de verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt, in eerste instantie in de vorm van een onmenselijke of vernederende behandeling conform artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

120. Uw Raad zal willen vaststellen dat de verzoeker eveneens een reëel risico op ernstige schade loopt in de vorm van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld.

121. Uw Raad wordt derhalve verzocht om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

122. Ondergeschikt dient te worden vastgesteld dat er geen rekening werd gehouden met alle actuele relevante feiten in verband met het land van herkomst, zodat er geen individueel, objectief en onpartijdig onderzoek is gebeurd conform artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet.

123. In ondergeschikte orde wordt Uw Raad dan ook verzocht om de bestreden beslissing te vernietigen, omdat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- een mail van het CGVS (stuk 3);
- de “EASO Afghanistan Country Focus” van 22 januari 2022 (stuk 4);
- de “EUAA Country Guidance: Afghanistan” van 22 april 2022 (stuk 5);
- arrest RvV 31 maart 2022 nr. 270 813 (stuk 6);
- taskara vader (stuk 7);
- Nansen, “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers” (stuk 8);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, “Afghanistan: juridische analyse CGVS” (stuk 9);
- UNHCR, “Guidance Note on the International Protection needs of people fleeing Afghanistan” van februari 2022 (stuk 10);
- “COI Focus Afghanistan” van 5 mei 2022 (stuk 11).

2.1.3. In een aanvullende nota van 15 september 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de EUAA COI Query “Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- het EASO-rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;

- het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023.

2.1.4. In een aanvullende nota van 21 september 2023 brengt verzoeker de volgende documenten ter kennis:

- Loonfiches (stuk 1);
- Screenshots van zijn vrijetijdsbeleving + foto's alcoholgebruik (stuk 2);
- Foto's van zijn tatoeages (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt en stelt dat de medische tests voor de leeftijdsschatting onbetrouwbaar en omstreden zijn, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker 26,7 jaar oud is met een standaarddeviatie van 2,5 jaar toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn.

De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Verzoeker kan verder zijn verklaringen over zijn leeftijd niet verschonen door louter te stellen dat hij niet exact weet wanneer hij geboren is. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat*

betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 4 november 2020 16 jaar oud te zijn (geboren op [...] maart 2004). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 24 november 2020 een leeftijd werd toegekend van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat dat is wat uw moeder u vertelde (CGVS p. 6), maar het valt te betwijfelen dat een moeder zich op dergelijk flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van haar kind. Bovendien gaf u toen u in Frankrijk was aan dat u op 1 juni 1999 geboren werd, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven zet. Na confrontatie geeft u aan dat u voor volwassen moest doorgaan in Parijs omdat u anders naar een opvangcentrum gebracht zou worden (CGVS p. 6). Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig."

Wat verzoekers vermeende problemen met de taliban betreft, treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

"Ten eerste weet u uw verklaringen over de zoektocht van de Taliban naar u niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat de Taliban voor noch na uw vertrek ooit bij u thuis langs kwam toen ze u zochten (CGVS p. 24-25). Nochtans verklaart u ook dat de Taliban wist waar u woonde (CGVS p. 24). Aangezien de kern van uw vrees is dat u vreest dat de Taliban u wil vervolgen, is het volstrekt ongeloofwaardig dat ze in dat geval nooit uw huis bezochten. Na confrontatie met die bedenking geeft u aan dat ze u wel zochten in de madrassa, maar niet bij u thuis (CGVS p. 25). Dit doet niets af aan de ongeloofwaardigheid van hun erg beperkte zoektocht. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw acute vrees dan ook volledig op losse schroeven.

Ten tweede weet u uw verklaringen over het al dan niet gedwongen karakter van de rekrutering van N.(...) niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat u voor uw vertrek uit Afghanistan uw familie vertelde dat N.(...) gedwongen werd om met de Taliban mee te gaan, omdat u dat toen geloofde. Tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u in Frankrijk hoorde dat N.(...) echter uit vrije wil bij de Taliban was gegaan (CGVS p. 23). Ten eerste is dit tegenstrijdig met wat u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 19 augustus 2021 verklaarde u namelijk dat N.(...) ontvoerd werd door de Taliban, hoewel u dus tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat u op dat moment reeds wist dat dit niet het geval was. Na confrontatie verklaart u dat u in België verklaarde dat u tegen uw gezin vertelde dat hij gedwongen werd (CGVS p. 23), maar dat komt niet overeen met uw verklaringen.

Ten tweede weet u uw verklaringen als zou u geloofd hebben dat N.(...) gedwongen werd meegenomen ook niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat N.(...) soms stiekem met de Taliban meeging voor hij werd meegenomen uit de madrassa wanneer jullie 's nachts in de madrassa verbleven na de inzameling van voedsel voor de armen (CGVS p. 15). Hij had reeds lange tijd contact met hen en u denkt dat hij misschien soms met hen mee ging om te vechten (CGVS p. 15). U verklaart dat u nooit merkte dat hij mee ging met de Taliban voor de laatste keer (CGVS p. 16). Hij vertelde u namelijk smoesjes en vertelde dat hij naar andere madrassa's ging om te preken zodat u het niet tegen zijn vader zou vertellen (CGVS p. 16).

U legt echter tegenstrijdige verklaringen af over de momenten waarop hij vertelde over dat preken. Eerst verklaart u dat hij op die momenten 's nachts verdween en overdag al terug was om weer naar de les te gaan (CGVS p. 16). Even later verklaart u echter dat hij deze preken zogezegd ging houden op vrijdagen, wanneer de madrassa gesloten was en hij dus niet naar huis ging, in tegenstelling tot u (CGVS p. 17). Wanneer u als reactie hierop gevraagd wordt wat hij u vertelde als hij 's nachts wegging, weet u niets anders te zeggen dan dat de Taliban 's nachts altijd aanvallen uitvoerde en dat N.(...) zei dat hij naar andere madrassa's ging (CGVS p. 17).

U verklaart vervolgens dat uw madrassa gebruikt werd als rekruteringspool voor de Taliban, die kwamen prediken en regelmatig oudere jongens uitkozen die met hen samen wilden vechten.

Ze namen daarbij enkel mee wie voor hen wilde vechten (CGVS p. 17-18). U verklaart dat jullie niet wisten dat de jongens die daarna verdwenen meegingen met de Taliban, maar dat jullie dachten dat ze gewoon stopten met de madrassa (CGVS p. 18). Dat komt echter niet overeen met uw verklaringen dat de Taliban aan iedereen vroegen of ze jihad wilden doen (CGVS p. 17). Aangezien zij kort daarop verdwenen, is het volstrekt onaannemelijk dat u niet zou hebben bedacht dat zij waarschijnlijk met de Taliban mee waren. Toen N.(...) werd meegenomen had hij bovendien zijn gezicht bedekt en zat achterop een open pick-uptruck. Hij zat heel rustig (CGVS p. 18-19). Dit wijst er allemaal duidelijk op dat het niet om een

gedwongen rekrutering ging, wat ook u zeker had beseft. Desondanks verklaart u dat u tegen uw familie zei dat N.(...) gedwongen werd om mee te gaan, omdat u niet dacht dat hij dat vrijwillig deed (CGVS p. 21). Het is niet geloofwaardig dat u dat dacht: alle voorgaande elementen in acht genomen moet het voor u erg duidelijk geweest zijn dat N.(...) vrijwillig mee ging met de Taliban.

Deze elementen samen leiden ertoe dat u uw verklaringen over uw overtuiging over het gedwongen karakter van N.(...)s rekrutering niet aannemelijk weet te maken. Zonder deze overtuiging zouden uw verklaringen aan uw familie en hun daaropvolgende reactie volledig anders zijn geweest en zou ook de rest van de gebeurtenissen zich niet ontplooid hebben zoals u verklaart. Bijgevolg zet dit de geloofwaardigheid van uw verdere verklaring verder op losse schroeven.

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw vrees. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u namelijk dat uw neef S.(...), die bij u in de madrassa zat, tegen u vertelde dat de Taliban in jullie klas in de madrassa naar u kwam vragen. U verklaart dat u niet weet waarom de Taliban naar u vroeg, maar dat niemand ooit levend terugkeert als de Taliban hem meeneemt (CGVS p. 21-22). Bij het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 19 augustus 2021 verklaarde u daarentegen dat de Taliban wilde dat u zich bij hen aansloot. Na confrontatie verklaart u dat u daarmee bedoelde dat ze dat aan iedereen vragen wanneer ze aan het preken zijn (CGVS p. 22). U verklaart dan ook dat ze niet meer wilden dat u zich bij hen aansloot toen ze u kwamen zoeken (CGVS p. 22). Dat komt echter niet overeen met wat u vertelde bij het invullen van uw Vragenlijst CGVS. U verklaarde toen namelijk enkel dat ze u wilden rekruteren, maar vertelde niets over de angst die u tijdens uw persoonlijk onderhoud in de eerste plaats aanhaalt, namelijk dat u verkapt had zij N.(...) hadden meegenomen. Na confrontatie verklaart u dat het interview erg kort was (CGVS p. 23). Dat verklaart echter niet dat u uw voornaamste vrees niet voorlegde en dat u het enkel zou hebben gehad over een vrees die u niet meer actueel acht. De tegenstrijdigheid van deze verklaringen over uw vrees voor rekrutering versus uw vrees voor wraak door de Taliban ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten vierde legde u in Oostenrijk verklaringen af die tegenstrijdig zijn met wat u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart. Ten eerste blijkt uit uw Oostenrijks dossier namelijk dat u daar aangaf dat uw vader voor de Afghaanse regering werkte en dat de Taliban bijgevolg uw huis meerdere keren aanviel en in brand stak en dat ze uw vader en zijn zonen wilden rekruteren (LPD p. 6). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 17 januari 2022 geeft u daarentegen aan dat uw vader een boer is (CGVS p. 8) en verklaart u voor de rest niets over deze problemen.

Ten tweede verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u enkel twee jongere broers hebt, die nog bij uw ouders wonen (CGVS p. 8). In Oostenrijk verklaarde u echter dat u een broer van 30 jaar in Afghanistan hebt, A.(...); en dat u een achttienjarige broer hebt, I.(...), die tijdens uw verblijf in Oostenrijk in Belgrado in Servië verbleef (LPD p. 3).

Ten derde verklaart u dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u vijf jaar religieuze lessen volgende aan de madrassa en eigenlijk bijna nooit naar de officiële school ging (CGVS p. 10). Op uw Verklaring DVZ vulde u op 4 januari 2021 in dat u zes jaar schoolliep. Daarentegen verklaarde u in Oostenrijk wel negen jaar naar school te zijn gegaan (LPD p. 2).

Ten vierde verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u twee zussen hebt (CGVS p. 8), die u bij het invullen van uw Verklaring DVZ benoemde als A.(...) en A.(...). In Oostenrijk verklaarde u daarentegen nog een derde zus te hebben, H.(...) genaamd (LPD p. 3).

Ten vijfde verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw enige familie in Europa in Londen leeft (CGVS p. 9). In Oostenrijk verklaarde u daarentegen dat uw paternale neef S.(...) M.(...) in Oostenrijk leefde (LPD p. 3).

Deze veelheid aan tegenstrijdige verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten vijfde weet u uw verklaringen over de foto's en video's van uw neef en zijn dode lichaam die u neerlegt niet aannemelijk te maken. Ten eerste legt u geen documenten voor waarop u enige link aantoonst met de afgebeelde persoon. U kan dus op geen enkele manier aantonen dat het hier om uw neef gaat.

Ten tweede komen de foto's van het gezicht van het dode lichaam en de beelden van het lichaam op de video niet overeen met uw verklaringen als zou N.(...) gedood zijn door een drone (CGVS p. 14). Hoewel dit een erg gewelddadige dood is, vallen er op de beelden die u neerlegt geen sporen te bekennen van verwondingen. Na confrontatie verklaart u weliswaar dat zijn lichaam volledig in stukken gebroken was (CGVS p. 24), maar op de beelden die u neerlegt valt dit geenszins te verifiëren.

Ten derde weet u uw verklaringen over de manier waarop u de foto met het geweer verkreeg niet aannemelijk te maken. U verklaart ten eerste dat u niet weet waar, wanneer of door wie de foto die u neerlegt is genomen (CGVS p. 15). Vervolgens verklaart u wel dat deze foto werd genomen bij de Taliban (CGVS p. 16). U verklaart dat de broer van N.(...) u deze foto's bezorgde (CGVS p. 24), maar het zou erg opvallend zijn als de Taliban zulke foto's zou verspreiden over iemand die zich heimelijk bij hen aansloot. U verklaart daarop dat niemand er iets van wist (CGVS p. 24). Dat verklaart echter niet hoe de broer van N.(...) aan een foto kwam die getrokken werd tijdens een heimelijk bezoek aan de Taliban.

Ten vierde hebben documenten hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. De overblijvende vage foto van het gezicht van uw neef ondersteunt bovendien ook op geen enkele manier uw relaas, aangezien deze gewoon zijn gezicht toont. Daar dient nog aan te worden toegevoegd dat aan dergelijke privéfoto's en video's hoe dan ook geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden (op)genomen.

U weet uw verklaringen over de foto's en video die u neerlegt dus niet aannemelijk te maken, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Ten zesde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg. U verklaart dat u in Turkije was tijdens het Offerfeest in 1395 of 1396 (wat overeenkomt met 2016-2018, nvdr) en dat u toen 15 dagen onderweg was. Twee maanden later verklaart u in Slowakije te zijn geweest, waar u zeven maanden verbleef en in de gevangenis zat. U bent zeker dat u in de gevangenis zat in 2018 (CGVS p. 6-7). Dit komt overeen met de vingerafdrukken die u liet afnemen in Slowakije op 12 december 2018. Deze vingerafdrukken wijzen erop dat u in 2018 vertrokken moet zijn. Later verklaart u dat u in de laatste nachten van de herfst vertrok uit Afghanistan en dat het na een paar dagen winter zou zijn (CGVS p. 7). Dat komt echter niet overeen met uw verklaringen over uw aanwezigheid in Turkije tijdens het Offerfeest, dat op 20 augustus 2018 viel. Als u er vijftien dagen over deed om in Turkije te raken, moet u dus begin augustus vertrokken zijn, in het midden van de zomer. Na confrontatie hiermee herhaalt u uw verklaringen en verklaart u dat de herfst is zoals de zomer (CGVS p. 13-14), maar dit verklaart deze tegenstrijdigheid allerminst. Bijgevolg ondermijnt dit uw algemene geloofwaardigheid nog verder."

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad op gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

In zoverre verzoeker nog stelt dat er niet ingegaan werd op de vermeende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen over het verlies van zijn taskara in Bulgarije en zijn tegenstrijdige verklaringen hierover in België, benadrukt de Raad dat dit geen afbreuk doet aan het bestaan van deze tegenstrijdigheden. Het vaststellen van de tegenstrijdige verklaringen is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk en artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorziet slechts in de verplichting om de verzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Het is overigens niet ernstig van verzoeker om te stellen dat hem de kans niet werd geboden om de tegenstrijdigheden te verhelderen doch vervolgens over deze beweerde inconsistenties zelf niet de minste verdere duiding te geven. Hij heeft hiertoe de kans middels onderhavig verzoekschrift en de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud die hij ontving ingevolge de toepassing van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. De volgende vaststellingen van de bestreden beslissing zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: "U legt daarenboven geen enkel identiteitsdocument neer. U verklaart op navraag dat u zal proberen om uw taskara en de taskara van uw vader op te vragen bij uw moeder, die u in de maand voor uw persoonlijk onderhoud twee maal sprak (CGVS p. 5). Tot op heden ontving het CGVS deze documenten echter niet.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw taskara. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 17 januari 2022 namelijk dat u geen enkel document bij u had toen u onderweg was van Afghanistan naar België (CGVS p. 5). Bij het invullen van uw Verklaring DVZ op 4 januari 2021 verklaarde u daarentegen dat de Bulgaarse politie uw taskara vernielde.

Na confrontatie ontkent u dat u ook maar enig contact had met de Bulgaarse politie (CGVS p. 5). U bevestigt deze flagrante tegenstrijdigheid dus enkel op deze manier."

Waar verzoeker de taskara van zijn vader bijbrengt, benadrukt de Raad dat dit document een kopie betreft waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. Bovendien betreft het niet eens de taskara van de verzoeker zelf, wat overigens slechts een element zou kunnen zijn om

verzoekers identiteit en herkomst te staven in geval van geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is.

Aangaande verzoekers vermeende verwestering oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, het volgende.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen

zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79). Verzoeker toont immers geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken. *In casu* legt verzoeker loonfiches neer, foto's vanuit zijn vrijetijdsbeleving, waaronder foto's waar hij met alcohol te zien is en foto's van zijn tattoo's.

Na zorgvuldig onderzoek van voorgaande elementen, komt de Raad tot het volgende besluit.

Verzoekers loonfiches en het feit dat hij mogelijks alcohol drinkt zijn onvoldoende om zijn verwestering aan te tonen. Hetzelfde geldt voor verzoekers tattoo's, wat slechts relatieve abstracte symbolen of letters lijken te zijn en waaruit geen ethische, politieke of religieuze standpunten blijken. Verzoeker heeft verder nog een familiaal netwerk in Afghanistan waarmee hij nog contact heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8-9). Bovendien blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt moslim te zijn (CGVS-vragenlijst, stuk 5, p. 15). Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts sinds november 2020 in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers reeds 19 jaar oud toen hij beweerdelijk uit Afghanistan vertrok en 21 jaar oud toen hij België binnenkwam. Het geheel van de door verzoeker aangereikte elementen doet niet besluiten dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet terug zou kunnen aanpassen aan de daar geldende normen en waarden.

Wat de machtsvername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker nog wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting

van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdентificeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er

informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Verzoeker beroept zich, met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden, op het feit dat hij *“(1) uit Nangarhar afkomstig is, een provincie die een sterke toename in dagelijkse incidenten ziet, en (2) door de Taliban in het bijzonder wordt gezocht, zoals in het voorgaande reeds werd toegelicht”* en *“een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft”*. Wat de problemen met de taliban en de voorgehouden verwestering kan worden verwezen naar wat hierboven reeds werd uiteengezet inzake de geloofwaardigheid ervan. Uit de overige elementen kan niet worden afgeleid dat dit voor verzoeker het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP